zou ik hem de waarheid moeten zeggen. Mijn gelaat zou verraden dat ik zijn schuldig geheim kende en men zou mij noodzaken tegen hem te getuigen."

Zij wrong zenuwachtig de handen.

„Ik zou het niet kunnen doen, want, ondanks alles heb ik hem lief. Ik moet met hem huwen morgen, want een vrouw kan men niet dwingen te getuigen tegen haar man. Maar als we getrouwd zijn, zal ik hem zeggen dat ik zijn geheim ken, — dat zijn geheim bij mij veilig bewaard is, doch dat we moeten scheiden — voor altijd. Oh, Tonny, Tonny, het is bijna niet te dragen. Hoe houd ik het morgen uit!"

* * *

Den volgenden morgen stond Nora naast den man, wiens geheim zij zoo ontijdig te weten gekomen was. In haar bruidstoilet zag ze er heel bekoorlijk uit. Ze was evenwel zeer bleek en in haar oogen zag men niet den gelukkigen glans, dien men bij een bruid verwachten mag. Anton zag natuurlijk de verandering, die hij evenwel aan de emotie van het oogenblik toeschreef. Hij trachtte haar blik op te vangen, drukte haar hand, doch Nora scheen ongevoelig voor deze liefdesuitingen, de geheele plechtigheid scheen aan haar voorbij te gaan, en toen de ambtenaar van den Burgerlijken Stand haar de gebruikelijke vragen deed, was het haar een oogenblik onmogelijk te antwoorden. Een ieder der aanwezigen keek haar verwonderd aan; Anton zelf voelde een onbestemden angst over haar houding, waarvan hij tevergeefs een verklaring zocht.

Eindelijk was de plechtigheid geëindigd en Nora verliet het gebouw als mevrouw Keeling.

Het jonge paar ging op reis naar Londen, om vandaar over Folkestone Parijs te gaan bezoeken. Eindelijk alleen met zijn jonge vrouw zei Anton teeder tot haar:

„Mijn lieveling, wat ben je den geheelen dag stil en wat zie je bleek. Wat scheelt er aan? Zeg 't mij en dan zal ik je eindelijk mijn geheim vertellen, waarover je zeker verrast zult wezen."

Zij maakte zich zacht maar beslist uit zijn omarming los.

„Ik weet je geheim! Ik weet het van het oogenblik af dat je me gisteren verliet. Je hebt dit op den divan laten liggen."

Ze haalde den brief te voorschijn, dien ze den avond te voren gevonden had.

Met een verbaasd gezicht nam hij het papier aan. Hij kon zich haar koelheid niet verklaren en nog wel op hun trouwdag! Was zij misschien boos, omdat hij haar gisteren zijn geheim niet verteld had?

Nieuwsgierig keek hij het briefje in; toen, in plaats van verslagen of onthutst te zijn, omdat de bekentenis van zijn misdaad in handen van zijn vrouw gekomen was, keek hij integendeel verheugd en blijkbaar opgelucht zijn jonge vrouw aan.

„Sapperloot, kindlief, had jij 't? Ik dacht niet het minst dat ik het verloren had. Wat ben ik blij dat je 't gevonden hebt. Ik was er zeker door in ongelegenheid gekomen als ik het later gemist had. Maar hoe weet je, schattebout, dat dit betrekking had op mijn geheim?"

Ze keerde zich plotseling naar hem toe.

„O, waarom speel je je misdadig spel nog langer," riep ze uit, buiten zichzelf van verontwaardiging en verdriet. „Je bekent dat jouw geheim in dien brief staat. Je was berekenend genoeg om mij dit niet te willen vertellen voor we getrouwd waren. Anton, hoe kon je zoo laag, zoo — listig wezen?"

„Ik begrijp er niets van!" Zijn stem klonk onbegrijpelijk kalm. „Wat denk je toch eigenlijk van mijn geheim, Nora?"

„Wat je zelf in je brief geschreven hebt. O wees niet bevreesd, ik zal je niet verraden. Ik blijf hier, terwijl jij alleen je reis doet. Ik wil geen cent gebruiken van het geld dat op zoo'n onrechtmatige wijze verkregen is."

„Nora! Wat bezielt je? Mij verlaten op onzen trouwdag? 't Is absurd! Onmogelijk! Zeg, dat je het niet meent. Laat me je alles uitleggen. Je hebt je vreeselijk vergist!"

„Nader me niet! Voeg maar geen leugens bij je andere misdaden. Ik meen alles wat ik zeg. Ik kan niet met je leven, nu ik alles van je weet!"

„Zoo," zei hij langzaam. „Weet je alles. Zeg me dan, waarom trouwde je met mij, terwijl je de overtuiging had dat ik een dief was?"

„Omdat een vrouw niet tegen haar man behoeft te getuigen!"

Hij schoot in een lach, doch het was een lach vol bitterheid.

„Waarlijk, Nora, je gevolgtrekkingen zijn bewonderenswaardig en — kluchtig. Ik kan nog haast niet gelooven dat je meent wat je zegt! Laat me je alles eens uitleggen, dan zul je er zeker zelf om lachen!"

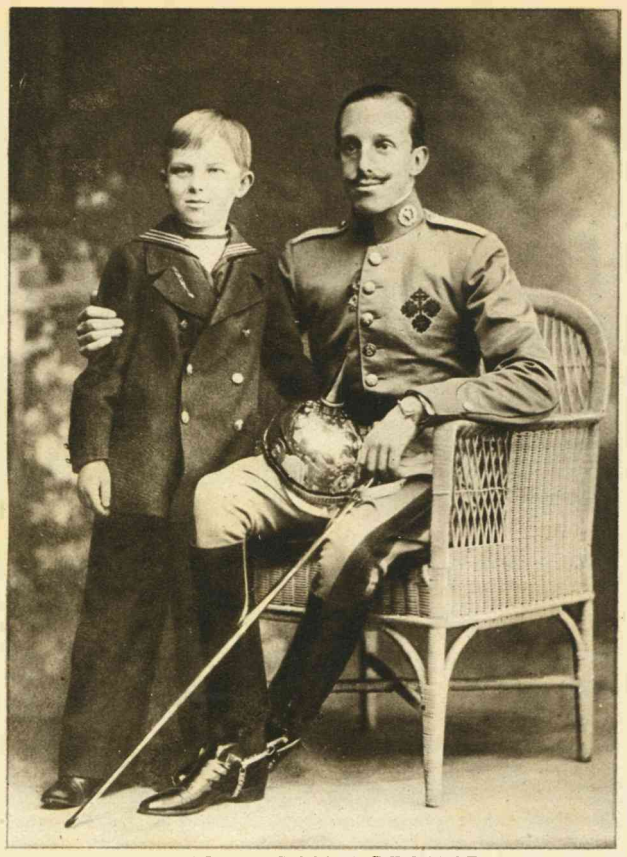
„Je kunt mij niets vertellen, wat ik wensch te hooren, of wat jouw gedrag maar eenigszins minder laakbaar zou maken," antwoordde zij afgemeten.

„Doe me slechts het genoegen, en ga heen, ga onmiddellijk!"

„Goed, ik zal aan je wensch voldoen! Er zal evenwel een dag komen dat je zult vernemen, wat je nu weigert te willen aanhooren!"

Hij keek op haar neer, trotsch en beleedigd; toch bleef hij nog staan, hopende dat zij haar laatste woorden herroepen zou, maar ze zweeg, en hij zag slechts het bekoorlijk profiel van haar afgewend gelaat.

Toen liep hij langzaam naar de deur, keerde zich nog eenmaal om en zei gemoedelijk maar beslist:

DE KONING VAN SPANJE.
Hierboven het nieuwste portret van den Koning van Spanje met zijn zoon, den Kroonprins.

„Je zendt mij heen, Nora, doch bedenk dat ik niet zal terugkeeren, voordat je zelf om mij vraagt!"

De deur sloot achter hem en aldus eindigde hun trouwdag.

* * *

Zes maanden later zat mevrouw Keeling in den tuin van een eerste-rangs hotel aan de Middellandsche zee. De dood van een tante, die haar een groot fortuin had nagelaten, had haar geheel onafhankelijk gemaakt van haar echtgenoot. Ze had al dien tijd niets meer van of over hem gehoord en somtijds kwam een vaag zelfverwijt bij haar op, omdat zij haar geluk verwoest had, door in haar verontwaardiging haar man van haar weg te zenden, zonder hem gelegenheid te hebben gegeven zich te rechtvaardigen.

Een oogenblik later kwam dan evenwel haar trots de zachte gevoelens verjagen en maakte zij zichzelve wijs dat er niets voor haar te luisteren zou zijn geweest.

Had de brief niet de bekentenis bevat van zijn misdaad en had hij niet erkend den brief zelf geschreven te hebben?

Terwijl ze aldus droevig zat te peinzen over de bitterheid van het noodlot, dat haar gemaakt had tot een getrouwde vrouw in naam, zag zij een dame aankomen, die insgelijks in het hotel logeerde en met wie zij vriendschap gesloten had.

„O, is u hier, mevrouw Keeling?" riep de dame haar vriendelijk toe.

„Ik heb u overal gezocht."

Nora lachte.

„Ik ben toch niet moeilijk te vinden!"

Mevrouw Greve kwam naast haar zitten. De oude dame had een groote genegenheid opgevat voor deze bekoorlijke onbestorven weduwe met de droeve oogen, en veroordeelde in stilte den echtgenoot, die zoo'n lieve jonge vrouw geheel scheen te veronachtzamen.

„Apropos," zei ze plotseling. „Is het soms een familielid van u waarover in de dagbladen geschreven wordt en wiens portret in de geïllustreerde bladen is afgebeeld?"

Het duizelde Nora voor de oogen. Mevrouw Greve scheen haar betrekking te kennen of te vermoeden met den man, „over wien in de dagbladen geschreven werd."

Eindelijk was het dus gekomen; de misdaad was ontdekt en hij zou er voor boeten!

„Wat bedoelt u?

Ze trachtte kalm te spreken, wat haar evenwel slecht afging.

„Wel, dat de nieuwsbladen vol lof zijn over een zekeren Anton Keeling, die een drama geschreven heeft, waarvan dezer dagen de première gegeven is," was het antwoord. „Ik vroeg mijzelf dadelijk af, of hij soms een familielid van u wezen kon.

Wilt u de recensies eens lezen?

Het stuk is getiteld: „Voor eens anders eer"!"

Met bevende vingers nam Nora de couranten aan en las de critieken over het werk van haar man, en naarmate zij verder las, maakte haar trots plaats voor schaamte.

Vooral toen zij het volgende las: „Inzonderheid in de uitbeelding van den held is de heer Keeling ten zeerste geslaagd.

Groote indruk maakte de scène waarin een brief van den schuldigen broeder wordt voorgelezen en waarin deze bekent den bankdiefstal gepleegd te hebben.

De heer Keeling, die reeds geruimen tijd onder een schuilnaam knap litterair werk geleverd heeft, heeft met zijn drama „Voor eens anders eer" de kroon op zijn werk gezet."

Nora frommelde de krant ineen en stond op.

Haar oogen stonden vol tranen, doch het waren tranen van geluk.

„Wat scheelt er aan, lieve?" vroeg mevrouw Greve.

Nora lachte zenuwachtig.

„Niets; ik moet alleen even weg. Ik — ik moet mijn man een telegram sturen."

Mevrouw Greve keek naar de ineengefrommelde krant en toen naar het betraande gelaat van haar gezellin, en maakte haar gevolgtrekkingen.

„Zoo," mompelde de oude dame. „Het was dus haar schuld!"

Twee dagen later liep Nora in een gejaagde gemoedsstemming haar kamer op en neer.

„Nog steeds geen antwoord," murmelde zij. „Welnu, ik verdien het! Ik heb hem te diep beleedigd, ik weigerde hem aan te hooren en nu ik hem vraag te komen, nu weigert hij te komen.

Waarom zou hij minder hard zijn dan ik!

En toch, als hij wist hoe ik naar hem verlang!"

Daar werd de deur opengeworpen, een man stormde de kamer binnen en twee menschen hadden elkander teruggevonden na maandenlange scheiding ten gevolge van een misverstand.

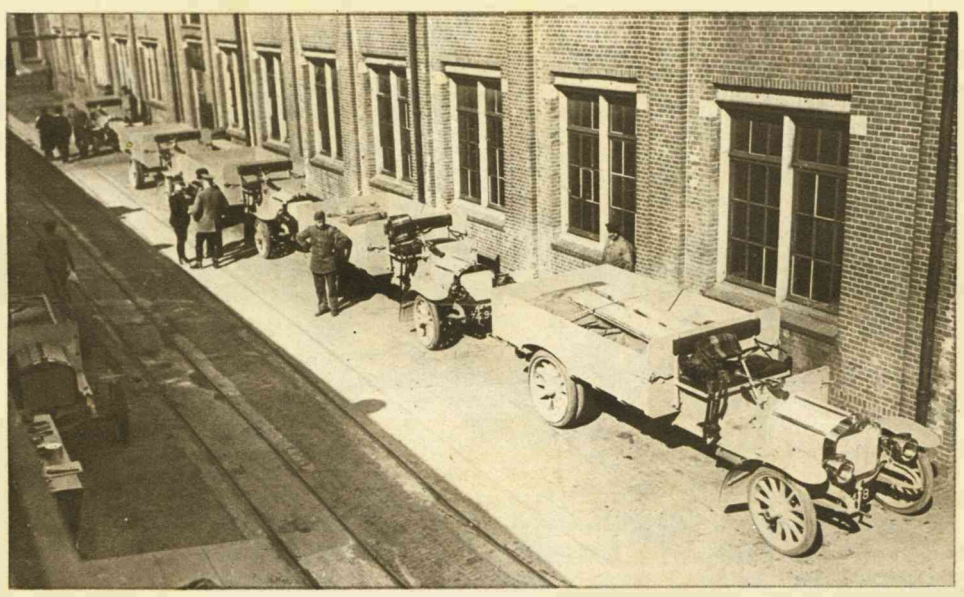
„Zoo zie je, lieve vrouw," zei Anton, na de eerste wederzijdsche verklaringen, „dat mijn eenig geheim bestond in mijn succes als schrijver, en de brief dien je vond was een aanvulling, toen het stuk reeds in studie was. Het bleek noodig de handeling in een der bedrijven nog wat meer te doen spreken."

Zij nestelde zich in zijn armen.

„O, Tonny, hoe zal ik je mijn schaamte en berouw kunnen toonen over mijn onheusche behandeling?"

Hij drukte haar een kus op het voorhoofd.

„Door onze uitgestelde huwelijksreis aan te vangen."

VOOR HET NEDERLANDSCHE LEGER.
Keuring der vracht-auto's voor het Nederlandsche leger vóór de fabrieken van „Trompenburg" te Amsterdam.

HET GEBOUW „NEPTUNUS".
Te Amsterdam is het nieuwe gebouw geopend van de Vereeniging van Nederlandsche gezagvoerders en stuurlieden ter Koopvaardij. De benedenverdieping is ingericht tot magazijn, terwijl de bovenverdieping o.a. de vertrekken en vergaderzaal der Vereeniging bevat.